

SZENTJÁNOSI CSABA

Esti sokszög

*Már alkony-ruhájára
tapos a ház lába.
Nap-kosztümödet
dobd a Dunába.*

*Olvadoz habján az ég,
mint szíveden a bánat.
Örvénnyé forgat
360 fokos lázad.*

*Virágos a part:
kirázzott kötényed.
Leesavarod a fákról
a világító körteket.*

*Macska-éj követ haza:
fekete párdúc.
Libák kérdőjel-nyaka között
válaszként átjutsz.*

*Kukorica -abakuszon
számolsz csillagokat.
„Istállóját!” – de felnyerítettek
a vízesés-sörényű lovak.*

*Kint házak beszélgetnek,
bent a kályhában lángok fecsegnek.
100 éves tölgyünk elfáradt,
nekitámaszkodik az eresznek.*

*Ajtódhoz ért a végtelen, benned
végre megtalálta önmagát.
Fényrobbanás kísérte útján,
vállain összerezzent a kabát.*

*Milyen szép vagy, kipirultál.
Ujjaid szétnyitott legyezők.
Forogysz a konyhában,
felkért táncolni téged a csönd.*

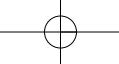
*A fény lerajzol árnyéknak,
ellebegysz ajtón, falon.
Míg a pillanat pont-meteoritja
becsapódik alapon.*

*Kristálytermű üvegek
kezedbe szófogadóan simulnak.
Cipőd letört sarkát rágnivalóként
adod oda a múltnak.*

*Berontanak gyermekinek,
tányér mozog, pobár lázad.
Te mégis meleg-dagályú hangra
nyitod ki a szádat.*

*Sobasem fáradsz el, lépteidről
időm vesz mértéket.
Valóság és álom harmóniáját
teremti a kiáradt Szentlélek.*

*Kocsik zörögnek odakint, csiszolják
nagy hőfokon egymást a fémek.
Előbújnak a hold mögül ilyenkor;
feladják magukat a kémek.*

[Szentjánosi Csaba versei]

Kórházi ágyon

Ülsz az ágyon, kezedben
ráncos hegyek,
zokogva bajolok rá,
mint eltévedt gyerek.
Lábad lóg, nem tud a papucs
felugrani hozzá,
eldobott szavaidat
a csönd hányszor visszahozná.
Ülsz a kórházi ágyon,
egyensúlyozol a szélén,
ülni már csak egy helyen tudsz,
a folyosó végi vécén.
Mobilod csenget, de nem hallod,
hozzád a múlt beszél,
a nap is átvérzi a felhő-kötést,
mire jön a dél.
Hajszálaid: száraz ágak, beszorult közéjük
óriás-arcod gyiimölcsé,
biába verte ki fogaidat az élet,
kevés volt, hogy mosolyod letörje.
Köntösöd zsebében keresed
elgurult gondolataid titkát,
ujjaid ceruzái mozdulataidat
testemre írták.
Rám nézel lassan.... te már tudod,
hogy nem az idő rövid, mi vagyunk azok,
a kenyérmorzsákat csipegeted:
testedben perckihajtó magok.
Te tudsz ülni, én nem tudok,
a fájdalom művésze lettél,
a csöveken egy bábu mozog mellettesd,
akit éjszaka megmentettél.
Most látom csak... a fákat tanítod, hogy
milyen a mozdulat,
nézik az ablakon át, ahogy imává
változik a szívtől az agy.

SZENTJÁNOSI CSABA (1965) Budapesten él. Kötete: *Vers a versben* (2003).

